

den ene gerningsmand vil kunne dække sig bag den anden, hvis straffelovens almindelige krav om forsæt fastholdes, er det ønskeligt i disse forhold at gøre den grove uagtsomhed strafbar. Ellers vil man jævnligt komme ud for, at en ønskelig retsforfølgning mod utvivlsom økonomisk kriminalitet må opgives af bevismæssige grunde.

Udvalgets flertal kan henholde sig til disse betragtninger og støtter derfor, at disse tre paragraffer gennemføres.

3. En generel straffebestemmelse om økonomisk kriminalitet:

Udvalgets drøftelser under hele behandlingsforløbet har i særlig grad taget sigte på spørgsmålet om, hvorvidt der ud over de i lovforslaget indeholdte regler kunne gennemføres en bredere formuleret straffebestemmelse, der kunne ramme de former for økonomisk kriminalitet, som ikke med fornøden sikkerhed er dækket ind af de hidtil gældende straffelovsbestemmelser eller de regler, som lovforslaget indeholder.

Ønsket om en generel straffelovsbestemmelse blev fremført af statsadvokat H. Grell, da „bagmandsdebatten“ opstod i foråret 1973 i forbindelse med Grell-rapportens fremkomst. Spørgsmålet blev drøftet under redegørelsesdebatten i folketinget den 10. maj 1973, og både straffelovrådets foreløbige redegørelse af 9. maj 1973 og den udførligere af 14. januar 1974 beskæftiger sig indgående med problemet.

Denne drøftelse er gået videre under udvalgets behandling af lovforslaget, og den 22. november 1974 bad udvalget om justitsministerens kommentar til en omformning af det udkast til en generel straffebestemmelse, som findes i straffelovrådets udtalelse af 14. januar 1974 side 29 som § C. Den antydede omformning skulle bestå i, at den strafbare handling skulle være udøvet enten erhvervmæssigt eller som en gentagelse af tidligere tilsvarende handlinger.

Medlem af udvalget Ole Espersen (S) fremførte for sit vedkommende den tanke, at man i stedet for umiddelbart at straffe efter en sådan generel bestemmelse kunne give den pågældende et tilhold om at ophøre med den uønskede virksomhed og derefter, hvis han ikke efterkom opfordringen, straffe med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Ole Espersen har udformet udkast herom.

Dette udkast optrykkes som bilag til betænkningen.

Såvel justitsminister Nathalie Lind som justitsminister Orla Møller fandt det i skriftlige svar og under samråd betænkeligt at gennemføre både en generel straffebestemmelse og den særlige regel om tilhold før straf, som Ole Espersen havde givet udkast til. Efter nærmere overvejelse og under henvisning til drøftelserne i udvalget har justitsminister Orla Møller dog den 16. maj 1975 fremsat nedenstående ændringsforslag nr. 5 om en ny § 300 d, der er en generel straffebestemmelse byggende på straffelovrådets nævnte § C, men med to ændringer: dels (1) et udtrykkeligt krav om, at handlingen skal være forøvet i erhverv eller være en gentagelse af en tidligere tilsvarende handling, dels (2) med en strafferamme på bøde, hæfte eller fængsel op til 6 måneder, hvor straffelovrådet kun foreslog bøde, hvis en sådan bestemmelse ønskedes gennemført.

Om udvalgsmedlemmernes stilling til dette ændringsforslag henvises til indstillingerne nedenfor.

4. Aftalelovens § 36:

Udvalget har i tilslutning til forslaget om omformulering af denne bestemmelse modtaget mundtlig og skriftlig henvendelse fra Industrirådet. Industrirådets henvendelse angik lovforslagets § 2, nr. 2, vedrørende aftalelovens § 36, stk. 2, idet Industrirådet henstillede, at stk. 2 blev opgivet, subsidiært at sidste led i bestemmelsen „senere indtrufne omstændigheder“ udgik. Industrirådet begrundede sin henstilling med, at det ikke fandtes rimeligt, at der skulle tages hensyn til omstændigheder, der var indtruffet efter aftalens indgåelse, idet der herved opstod retsikkerhed for såvel de forskellige erhverv som det købende publikum.

Heroverfor udtalte justitsministeren i et svar til udvalget bl. a., at den foreslåede § 36 i aftaleloven skulle ses som en videreførelse af principperne i den hidtidige retstilstand. Ministeren understregede endvidere, at det måtte anses for absolut nødvendigt, at der åbnedes domstolene mulighed for at tilsidesætte aftaler under hensyn til senere indtrufne omstændigheder, hvis den foreslåede § 36 i aftaleloven skulle opfylde de tilsigtede formål, dels forbrugerbeskyttelse og dels at modvirke skadelig økonomisk virksomhed.